

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 33Csp/92/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117209683
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Krivošík
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2117209683.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava v konaní pred sudcom JUDr. Branislavom Krivošíkom v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: G. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/XX, I., o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 17,90% ročne z istiny 2.354,49 eur od 08.09.2016 do zaplatenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.828,11 eur z titulu úrokov z úveru, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

III. Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov prvoinštančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 10.04.2017 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť 2.354,49 Eur, spolu so zmluvným úrokom vo výške 17,90% ročne z nezaplatennej istiny 2.354,49 Eur od 08.09.2016 do zaplatenia, úrok 148,70 Eur, úrok z omeškania 1,25 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2.354,49 Eur od 08.09.2016 do zaplatenia, a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 148,70 Eur od 08.09.2016 do zaplatenia, a nahradiť trovy konania v zaplatenom súdnom poplatku.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 15.04.2015 uzatvoril žalobca so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č.0000000000192646, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi peňažné prostriedky formou bezúčelového úveru za podmienok uvedených v zmluve, a to výške úveru 2.500,-Eur, s fixnou úrokovou sadzbou 17,90 %, poplatok za poskytnutie úveru 75,-Eur, s poplatkom za poistenie schopnosti splácať úver 1,15 Eur mesačne, s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 04.05.2015, výškou mesačnej anuitnej splátky 46,90 Eur, počtom splátok 108, výškou RPMN 20,86 %, priemernou RPMN ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy 16,16 %, celkovou čiastkou, ktorú musí klient zaplatiť 5.140,20 Eur. Bonita žalovanej bola zo strany žalobcu overená pred poskytnutím úveru. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bola žalovaná povinná splatiť do 03.04.2024. Žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti a preto žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 07.09.2016. K uplatnenému zmluvnému úroku po zosplatení uviedol, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení.

3. Súd vydal dňa 22.03.2019 rozsudok, ktorým vo výroku I. rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 2.354,49 Eur, spolu s úrokom vo výške 148,70 Eur, s úrokom z omeškania 1,25 Eur,

spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.503,19 Eur od 08.09.2016 do zaplatenia, vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie mal súd za to, že žaloba je v časti dôvodná. V konaní bolo žalobcom tvrdené a preukázané, že žalovaná po poskytnutí úveru v sume 2.500,- Eur úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 46,90 Eur nesplácala. Nebolo sporným, že uzavretou úverovou zmluvou bol medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovanou ako spotrebiteľom založený spotrebiteľský vzťahnebolo sporné, že žalovaná sa dostala opakovane do omeškania s plnením povinnosti, v dôsledku čoho žalobca pristúpil výzvou zo dňa 07.09.2016 k zosplatneniu celého úveru. Žalovaná predčasne zosplatnený úver neuhradila. Vzhľadom na uvedené žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi zosplatnenú a neuhradenú časť úverovej istiny 2.354,49 Eur, neuhradený úrok z úveru do zosplatnenia vo výške 148,70 Eur. Súd žalobu v časti žalobcom uplatňovaného zmluvného úroku 17,90 % ročne zo sumy nezaplatenej istiny 2.354,49 Eur od 08.09.2016 do zaplatenia zamietol. Je preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 17,90% ako fixný úrok do doby splatnosti úveru. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, podľa názoru súdu žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Súd pritom vychádza z ustálenej súdnej praxe s poukazom na uznesenie ÚS IV. 476/2012.

4. Proti výroku II. rozsudku, ktorým súd žalobu v časti úroku po splatnosti zamietol, podal žalobca odvolanie a Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výroku II. a III. ako vecne správne potvrdil, pretože prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o vec samú a preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku v napadnutej časti a pretože v celom rozsahu zdieľal i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, pričom sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia v napadnutej časti. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov v rozhodnutí súdu prvej inštancie a odkázal na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v zamietajúcej časti. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty uplatnené žalobcom nenachádzal dôvod, pre ktorý by sa mal od právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Na zdôraznenie správnosti napadnutej časti rozhodnutia, odvolací súd doplnil, že si je vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatnení nie je jednotná, o čom svedčia i žalobcom v odvolaní poukázané rozhodnutia krajských súdov, avšak v tejto otázke sa odvolací súd prikláňa k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Odvolací súd pritom poukázal na judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa v danom prípade. Závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí pod č. R 59/1998 (sp. zn. 4 Cdo 143/98), na ktoré poukázal prvoinštančný súd i odvolateľ v podanom odvolaní, boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č.k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012, keď uviedol, že k záveru súdov, že „...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru“, Ústavný súd SR nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu.

5. Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 22. mája 2020 podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t.j. nesprávnym právnym posúdením veci v otázke doteraz nevyriešenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to, „či veriteľ má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení“.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením vydaným 15. decembra 2020 rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/193/2019 a rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 33Csp/92/2017-60 v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

7. V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd uviedol, že dovolanie je dôvodné. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká bola predmetom konania pred najvyšším súdom na základe

dovolania tej istej dovolateľky. Dovolací súd označil tieto rozhodnutia a uviedol, že sa s nimi stotožňuje v celom rozsahu a poukazuje na ne.

8. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, bolo v prejednávanej veci opätovne rozhodnúť v časti napadnutej dovolaním a taktiež i v závislom výroku o trovách tak pôvodného konania ako aj dovolacieho konania.

9. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

10. Po vrátení veci súdu nižšej inštancie je tento súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu. Potom, ako sa súd prvej inštancie oboznámil s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR a rozhodnutia, na ktoré najvyšší súd poukázal, viazaný jeho právnym názorom, opätovne vec prejednal.

11. Predmetom prejednávaneho sporu je nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 17,90% ročne z istiny 2.354,49 Eur od 08.09.2016 do zaplatenia po predčasnom zosplatnení úveru.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 499 ObZ, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

13. Podľa § 502 ods. 1 ObZ, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

14. Podľa § 502 ods. 2 ObZ, pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia. Podľa § 503 ods. 3 ObZ, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

15. Vo vzťahu k otázke žalobcovho nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru zaujali súdne authority v rámci svojej rozhodovacej praxe stanovisko, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitúciou slúžiaci ochranou veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednávania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

16. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

17. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňujú navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

18. Vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 najvyšší súd uviedol: „Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy ObZ. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ ObZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení ObZ o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia OZ sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§52 ods. 2 OZ.). Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z.). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 vete prvej Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa“.

19. Najvyšší súd vo veciach sp. zn.:1 Cdo94/2019,3 Cdo113/2019,7 Cdo118/2019,8 Cdo237/2019,2 Cdo 115/2019, 5 Cdo 73/2020, 8 Cdo 135/2020, 8 Cdo 221/2019, 9 Cdo 24/2020 dospel k zhodnému riešeniu právnej otázky vedúcej k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“.

20. Poukazujúc na uvedené závery sa i súd prvej inštancie s týmto záverom stotožňuje a vychádzajúc z uvedeného právneho názoru, od ktorého nepovažuje za potrebné sa odkloniť, dospel k záveru, že v prejednávanej spore, v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalobcovi náleží úrok z úveru vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preto súd rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dohodnutý zmluvný úrok z úveru vo výške 1.828,11 eur vyčíslený nasledovne.

21. Súd vyčíslił nárok, ktorý žalobcovi priznal tak, že zo sumy 5.140,20 eur, ktorú bola žalovaná povinná zaplatiť ako celkovú čiastku, odpočítal sumu poskytnutého úveru vo výške 2.500 eur, sumu poplatku za poskytnutie úveru vo výške 75 eur a celkovú sumu poistenia vo výške 124,20 eur. Po odpočítaní uvedených položiek celková výška úrokov z úveru do dňa celkovej splatnosti úveru, ktoré by bola žalovaná povinná zaplatiť pri riadnom splácaní úveru, je 2.441 eur. Keďže žalovaná do dňa podania žaloby zaplatila na zmluvných úrokoch sumu 464,19 eur a súd prvej inštancie právoplatne priznal žalobcovi nárok na zmluvný úrok do zosplatenia vo výške 148,75 eur, žalobca má nárok na zostatok zmluvného úroku v priznanej výške (výrok I). Súd nepriznal žalobcovi nárok na zmluvné úroky tak ako ich požadoval, teda vo výške 17,9 % ročne zo sumy 2.354,49 eur až do zaplatenia, keďže takto vyčíslený zmluvný úrok by už v čase vyhlásenia rozhodnutia prevyšovali celkovú sumu zmluvného úroku, na

ktorý má žalobca nárok. Len do dňa vyhlásenia rozhodnutia suma neuhradeného zmluvného úroku je vo výške 1.934,06 eur a v prípade, ak by žalovaná dobrovoľne nespĺnila uloženú povinnosť, táto suma by niekoľkonásobne mohla prevýšiť nielen celkovú dohodnutú sumu zmluvného úroku (za stavu ak by bol úver riadne splácaný), ale aj sumu poskytnutého úveru. Preto v prevyšujúcej časti súd žalobný nárok vo výroku II. zamietol.

22. Podľa § 453 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie.

23. Podľa § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

24. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. O trovách pôvodného konania, teda prvoinštančného i odvolacieho, ako aj a o trovách dovolacieho konania rozhodol súd s použitím vyššie citovaných zákonných ustanovení podľa zásady úspechu vo veci. Žalobca bol v celom rozsahu v konaní úspešný, súd mu priznal plnú náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m)).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).